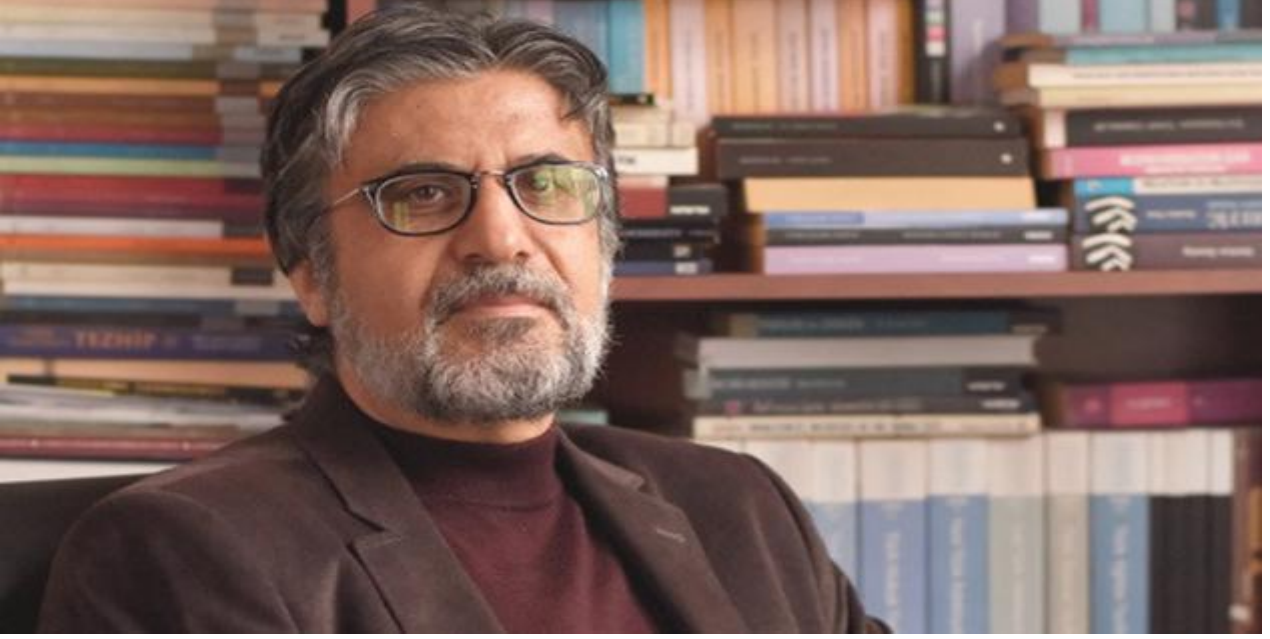

Vefat yıldönümünde 'Dostlarının Kaleminden Akif Emre'

<http://www.dunyabulteni.net/manset/422590/vefat-yildonumunde-dostlarinin-kaleminden-akif-emre>

Gazeteci-yazar, fikir adamı Akif Emre 23 Mayıs 2017 tarihinde Edirnekapı şehitliğinde ebediyet âlemine yolcu edilmişti. Vefât yıldönümünde merhuma rahmeti vesile kılarak "Dostlarının Kaleminden Akif Emre" dosyasını hazırladık.

İbrahim Ethem Gören/Dünya Bülteni

Gazeteci-yazar, fikir adamı Akif Emre 23 Mayıs 2017 tarihinde Edirnekapı şehitliğinde ebediyet âlemine yolcu edilmişti. Vefât yıldönümünde merhuma rahmeti vesile kılarak "Dostlarının Kaleminden Akif Emre" dosyasını hazırladık.

KALICI TESİRLERİ OLAN KÖŞE YAZILARI KALEME ALDI

Akif Emre ile 1996 yılında Yeni Şafak gazetesine İslâm-Türk sanatlarıyla ilgili yazılar kaleme aldığım dönemde tanışmıştık. Bendeki ilk intibacı 'Ümmet-i Muhammed'in derdiyle dertlenen entellektüel bir şahsiyet' şeklindeydi.

Akif Emre, dünyanın muhtelif coğrafyalarındaki mağdur ve mazlumlarla "sahici" olarak ilgilenir, İslâm coğrafyasını ve özellikle mazlum Müslümanların ülkelerini ziyaret ederek haber, mülakatlar yapardı.

Akif Emre, gazete yazılarını özen ve dikkatle kaleme alır, yazılarının hemen her biri günden sonrasına da hitap eden, kalıcı tesirler meydana getiren makaleler mahiyetinde olurdu.

Akif Emre ile Yeni Şafak'ta genel yayın yönetmeni olduğu dönemde gazetede edebiyat-sanat sayfası hazırlanmasıyla ilgili bir teklif götürmüştüm. Akif Emre teklifle ilgili müsbet ya da menfi herhangi bir dönüş yapmadı. Ben de bir daha konuyu gündeme getirmedim. Yolumuz bu kez 10 yıl sonra Dünya Bülteni haber portalında kesişti. **Erhan Erken**'in müessisi olduğu **Dünya Bülteni**'nin genel yayın yönetmenliğini üstlendiği dönemde yaklaşık sekiz yıl boyunca İslâm-Türk sanatları ve cemiyetimizin içerisinden kaybolup giden güzelliklere dair haftada bir yazı, haber, mülakat kaleme aldım. Bu süreçte bültenin Balmumcu'daki ofisine gittiğimde Akif Emre, yazı yazmıyorsa odasının kapısı açık olurdu ve kendisiyle zaman zaman görüşürdüm. Akif Emre'nin evvelemerde soğuk ve mesafeli bir duruşu vardı. Mesafeler, sohbet derinlik kazanınca aradan kalkardı. Musahabelerimiz neticesinde anladım ki muhatabımızın şehir mimarisi başta olmak üzere klasik İslâm-Türk sanatlarına karşı da derin bir vukufuyeti vardı.

NET VE TAVİZSİZ BİR ÇİZGİSİ VARDI

Net ve tavizsiz bir yanı, çizgisi vardı. Gri alanları yoktu, bu zaviyeden Akif Emre'nin baktığı pencerede siyah ve beyazların bulunduğunu, gri bölgelere yer olmadığını net bir şekilde söylemek mümkün.

Edirnekapı şehitliğinde basübadelmevti beklemekte Akif Emre merhumu bir yıllık süreçte birkaç kez ziyaret ettim. Mezarı yerine oturmuş, üzerindeki çiçekler hafi bir zikri terennüm ediyor.

Bu vesileyle Akif Emre'ye Hakk Teala'dan rahmet ve mağfiret niyaz ediyorum.

SU VE ATEŞ VE TOPRAK VE RÜZGÂR OLAN ADAM

Ali Pulcu / Diş Hekimi

Hayat

dört şeyle kaimdir, derdi babam
su ve ateş ve toprak.

Ve rüzgar.

ona kendimi sonradan ben ekledim
pişirilmiş çamurun zifiri kokusunu ham yüreğin pütürlerini geçtim
gövdemi alemlere zerkederek
varoldum kayrasıyla Varedenin
eşref-i mahlukat
nedir bildim.

Akif Emre ile ilk defa ne zaman tanıştık tam kestiremiyorum. Lise son ya da üniversitenin ilk yılları 1977–79’lar olmalı. Seksen Darbesi’nin hemen öncesi sıcak ve çok hareketli günler...

Benden bir yaş büyük olan ağabeyim Salih Pulcu, Yıldız Mimarlık Fakültesi öğrencisi. Milli Selamet Partisi’nin gençlik örgütlenmesi Akıncılar Gurubu’nun o üniversitede ciddi bir ağırlığı var. Fatih’te ikamet ediyoruz. Sabah ve yatsı namazlarını sıklıkla İskender Paşa Camii’nde eda ediyoruz. Mehmet Güney ve yakın çevresi ile bu vesileler ile bir irtibatımız var. Hayal meyal lise ikinci sınıf öğrencisi iken katılmış olduğum, Mehmet Güney’in konuşmasını “İlla devlet, illa devlet!” diye bitirdiğini hatırladığım bir açık alan toplantısı sırasında tanıştığımızı zannediyorum. Yine o yıllara ait, bir dernek toplantısı esnasında çekilmiş, siyah beyaz bir fotoğraf karesinden ‘işte yeni tanıştığım o ciddi arkadaş’ diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Aklımda kalan, Akif Emre'nin ayırdedici vasfı olan ağırbaşlılığın o kareye her nasılsa sinmiş olduğu ve benim o biraz vakur, biraz mesafeli, müstağni duruşa gıpta ile baktığımı bunca yıldır her nedense unutmamış olmam. Yolumuz kısaca zikrettiğim bu hatlarda kesişti ve bu hatt-ı istikamette de devam edegeldi.

AKİF EMRE ÖMRÜ BOYUNCA YAZI-ÇİZİ İŞLERİNDEN AYRILMADI

O ömrü hayatı boyunca yazı-çizi işlerinden hiç ayrılmadı, ben de hasbel kader öyle bir çevre içinde bulunageldiğim için, ağabeyim başta olmak üzere (ki çok iyi anlaşılan iki yoldaşlar) ortak dostlarımız üzerinden bir şekilde irtibatımız devam edegeldi. "Kolumuzun altında bir mavzer gibi taşıdığımız" (bu söylem o dönemler için normaldi) Yeni Devir'de çalıştığı sırada da, yakın arkadaşlarımız tarafından yayın hayatına sokulan Yeni Şafak'taki yolculuğu sırasında da dostluğumuz, kardeşliğimiz, memleket meseleleri hakkındaki müzakerelerimiz hep süregeldi. Küre ve Klasik Yayınlarının Yayın Yönetmenliğini üstlendiğinde dostluğumuzun yanısıra Bilim ve Sanat Vakfı çatısı altında mesai arkadaşlığımız da oldu.

Kültür ve Turizm Bakanımız Numan Kurtulmuş, Prof. Dr. Mahmut Erol Kılıç, ben ve Akif Emre yaşlılarımız arasında düğün dernek işlerinde biraz geç kaldığımız için yakın çevremiz bizi başgöz edebilmek için uğraşırlar, biz de kendi aramızda o konularda da hasbihal eder, derin analizlerde bulunurduk. Şu satırlar benim 1988'de dünya evine girmem vesilesi ile Akif Emre'nin Londra'dan kaleme aldıkları:

Dear Ali,
Ajanslardan geçen en son habere göre Ali Sultanlığımızda "saltanata" son vermek gibi bir rejim değişikliği olmuş. Detay verilmemekle beraber, günümüzde son birkaç örneği kalan "saltanat" peleneğini daha sağlam bir biçime dönüştüreceğiniz sanılmakta. Fakat henüz ne tür yönetim biçiminin seçildiği belirsizlik kazanmadığı söyleniyor. Ne tür iç ve dış adımların böyle bir değişikliğe zorladığı konusunda hiç bir ayrıntı edinemedik.
Bizim saltanatta asayiş ber-kemal... Sağlam temeller üzerine de duruyor. Galiba her türlü deprem hesapları çok iyi yapılmış. Yalnız kimselere emanet edeceğimiz merak konusu.
Rabbin düğününüzü gerçek "düğün"lere içiçe kılsın.
En içten "Dua"larımla,
Selam,
Özlem...

Akif Emre

Adres:
65 CRANWICH ROAD
LONDON N16 ENGLAND

“Dear Ali;

Ajanslardan geçen en son habere göre Ali Sultanlığınızda “saltanata” son vermek gibi bir rejim değişikliği olmuş. Detay verilmemekle beraber, günümüzde son birkaç rneği kalan “saltanat” geleneğini daha ağdaş bir biçime dnştreceğiniz sanılmakta. Fakat henüz ne tür yönetim biçiminin seçildiğinin belirginlik kazanmadığı söyleniyor. Ne tür i ve dış glerin böylesi bir değişikliğe zorladığı konusunda hiç bir ayrıntı edinemedik.

Bizim saltanatta asayiş ber-kemal... Sağlam temeller üzerinde duruyor. Galiba her türlü deprem hesapları çok iyi yapılmış. Yalnız kimlere emanet edeceğimiz merak konusu.

Rabbim

dğnnz gerçek “düğün”lerle i içe kılınsın.

En içten “dua”larımlla.

Selam,

Özlem...

Akif Emre

65 CRANWICH ROAD

LONDON N 16 ENGLAND”

Bu kısacık metne hem Akif Ağabeyin gazeteci kimliği, hem o dönemin ruhu, hem de yanına sokulmadıka pek farkedilmeyen ince, sıcak üslubu yansı mış. İyi de olmuş. Akif Emre’nin sükuneti, vakarı, ağırbaşlılığı, ciddiyeti, ölçülülüğü, dik duruşu çalışma arkadaşları tarafından, yakın uzak dostları tarafından bilinir ve takdir de edilir. Ama ilişkilerinde çok yakınları ile bile

belli bir mesafeyi koruması genellikle inatçı ve uzlaşmaz kişiliğine hamledilirdi. Kanaatim, Akif Ağabeyin o mesafeyi kimseyi yaralamak için değil, yaralanmamak için koyduğudur.

MESLEĞİ GEREĞİ SIKI BİR GÖZLEMCIYDİ

Mesleği gereği sıkı bir gözlemci idi ve özellikle çalıştığı alanın ne kadar kısıyıcı olduğunun daha en baştan birinci elden şahidi olan biri olarak kırmamak ve kırılmamak üzere ‘kendinden bile’ biraz geri çekilmişti.

KAYSERİLİ BİR THALES'Dİ

Parada pulda gözü olmayan Kayserili bir Thales'di. Gözünü çok yukarılara dikmişti, fakat hem entellektüel birikimi, hem görmüş geçirmişliği ile İslâm dünyasının önündeki çukurların da, modernizmin açtığı, açacağı çukurların da farkındaydı ve ömrü boyunca yoldaki tehlikelere dikkat çekti. Hiç kimse ile yüksek sesle tartıştığına şahit olmadım. Kırk yıl ağzından tek bir kötü kelime işitmedim. Çok konuşkan biri değildi. Ama suskunluğu konuşmak olanlardandı. Özellikle susarsa ya canı çok sıkılmış ya da çok kızmış demektir. Ahlâklıydı ama hiç bir zaman ahlâkçı olmadı. Ancak ciddi ve samimi gördüklerine gerçekten açılırdı ki sayılarının oldukça az olduğunu zannederim.

DAVA ADAMI OLDUĞUNA HERKES ŞAHİTTİR

Dava adamı olduğuna herkes şahittir. Ama gösterişsiz ve bir bakış açısına göre iddiasız yaşadı. Bir ömür “iddialı yaşamak böyle olur” diye güzel örnek olduğunu ve susarak söylediklerinin anlaşıldığını “bir garip ölmüş diyeler” sedasını işittiğimizde müşahade ettik.

Akif Emre için bir yazı talebi geldiğinde, fotoğraf albümünü şöyle bir taradığımda Göynük'de dede evimizde kendisini ortak arkadaşlarımızla beraber ağırladığım, 1987 veya 1988'e ait fotoğraflara denk geldim. Dere kenarında abdest alırken, ateşi harlarken, toprağa oturmuş çayını yudumlarken. İşte su ve işte ateş ve işte toprak ve işte kılıç, ve işte kitap.

Yazının başına iliştirdiğim Amentü dizeleri o anda aklıma düştü. Pişirilmiş çamurun zifiri kokusundan geçtiğimiz yılın Mayıs ayında geçen Akif ağabey ham yüreğin pütürlerini daha bu dünyada soluk alıp verirken geçmiş, nasıl geçilebileceğini de dosta düşmana göstereğelmişti.

Rüzgârısa her daim dalgalı saçlarında, aydınlık gülümsemesinde, titiz gayretinde idi. Hâlâ da öyle. Rüzgârı ardından devam ediyor. Cümle dostları bunu biliyor. Mekânı cennet, makamı ali olsun.

YENİ BİR MEDYA DİLİ OLUŞTURMANIN DİRDİNDEYDİ

Hamit Kardaş

Gazeteci-Kurumsal İletişim Uzmanı

Akif Emre Hocam ile 2011'in mart ayı başında Dünya Bülteni'nde çalışmaya başlayınca tanıştık. Daha önce de birkaç kez bazı konular üzerine mailleşmiştik ancak birlikte çalıştıktan sonra çok daha iyi tanıdım ve hemen her konuda büyük bir rehber olduğunu gördüm. Şimdi bir senedir aramızda yok ve yokluğunu hissediyoruz.

BÜTÜNCÜL BİR BAKIŞ AÇISINA SAHIPTİ

Akif Hoca, olaylara yüzeysel bakmayan, bir bütün olarak görmeye çalışan birisiydi. Meselelere Müslümanca bakıyordu ve bizim de öyle bakmamızı isterdi. Bunun için derinlikli okumalar yapmamızı tavsiye ederdi. Kendisiyle okuma kültürü ve kitap üzerine çok güzel sohbetler yapardık. Yaptığımız haberlerin arka planı ile ilgili kitap önerilerinde bulunurdu. Yakın tarih ve hatırat okumalarına ayrı bir önem verirdi. Ben de üniversite öğrencileri ile bir hatırat okuma grubu oluşturmuştum. Akif Hoca, sık sık okumaların ne seyirde gittiğini sorar ve bilgi alırdı benden. Zaman zaman "Bu kitabı da okuyun" diyerek bazı kitap isimleri verir, bazan da evinden kitap getirerek okumamı isterdi.

YENİ BİR MEDYA DİLİ OLUŞTURMANIN DİRDİNDEYDİ

Yaptığı haberler konusunda çok titiz davranan Akif Hoca, yeni bir medya dili kurmanın/oluşturmanın derdindeydi. İslâm coğrafyasına ayrı büyük önem verir ancak bu coğrafyadan sadece savaş ve çatışmaların değil, gelenekler, hayat tarzları ve kültürünün de haber yapılmasını isterdi. Böylece diğer Müslümanları Türkiye kamuoyuna tanıtmayı amaçlıyordu.

Habercilikte olduğu gibi yazılarını yazarken de hassas davranırdı. Günlük bir gazetede günlük yazılar yazmasına rağmen titiz davranır, ciddi bir hazırlık yapardı. Yeri geldiğinde yazısında kullanmak üzere bazı konularda küçük çaplı araştırmalar yapmamı da istemişti. Büyük bir emek

mahsülü olan yazıları bu hassasiyeti sebebiyle gazete köşelerinde kaybolmadı, günümüze de çok şey söylüyor ve bize yol gösteriyor.

Akif Hoca'nın uzaktan soğuk görüldüğü söylenirdi ancak çok hoşsohbet biriydi ve iyi bir konuşmacı olduğu kadar karşısındakini dinlemesini de bilirdi. Odasının kapısı yazılarını yazdığı bir iki saatlik zaman dilimi dışında hep açıktı ve ofise gelenler rahatlıkla onunla görüşebilirdi.

Mayıs 2016'da Akif Hoca Dünya Bülteni'nden ayrıldı. Ben de 15 Şubat 2017'de biraz dinlenmek biraz da başka projelerle ilgilenmek için ayrıldım. Nisan ayı başlarında beni arayıp yeni site projesinden bahsetti ve beraber çalışmayı teklif etti. Hiç düşünmeden kabul ettim ve böylece haberiyat.com doğdu. Sitemiz 8 Mayıs 2017'de açıldı ancak ne yazık ki 23 Mayıs'ta ofise geldikten 15 dakika kadar sonra odasına girdiğimizde koltuğa yığılmış halde bulduk kendisini. Acil servisi aradık, ambulans yarım saat sonra gelebildi. Tüm müdahalelere rağmen Akif Hoca'yı kaybettik.

Vefatından sonra çok şey yazıldı, onun gibi düşünmeyenler bile çok değerli bir insan olduğunu belirterek hakkında hüsnü şahadet ediyorlardı. Ben de kendisini tanıdığım ve ona yakın olduğum altı yılı aşkı sürede ondan çok şey öğrendim, İslâm coğrafyasının meseleleriyle dertlendiğine bizzat şahit oldum. Allah onu cennetle mükâfatlandırсын.

AKİF EMRE ENSTİTÜSÜ VAKİT GEÇİRMEYEN KURULMALI

Hasanali Yıldırım

Yazar

Size bilim ile teknolojiyi birbiriyle karıştırtanların söylediklerine hâlen daha mukniyseniz bilimin "aydınlanma" sonrasında Avrupa'da icat edildiğine de kocakarı imanıyla inanıyorsunuz demektir. Ve hâlen daha bilimi bizim dışımızdakilere bahşedilmiş büyük bir nimet saymaya devam edersiniz. Elbette bilim sandığımız şey de aslen teknoloji.

Hâlbuki insan zihninin ürettiği bütün yaratıcı ürünler üç büyük kategoriden (=bilim, felsefe, sanat) hangisine dahil edilirse edilsin, zannettiğimiz gibi ne hüdayinabittir, ne de esrarengiz sırların formülü sonrasında gün ışığına çıkmaktadır. (Üzgünüm, siyasetin burada yeri yok.)

Yaratıcılığın yegâne iki şartından ilki usta-çırak ilişkisinin semeresi ise ikincisi meramını kendinden öncenin üzerine bina etme anlayışı... Yani süreklilik.

Bakın bakalım, bizden başka yeryüzünün neresinde, asistanının desteğine ihtiyaç hissetmeden koltuk altını kaşımayı öğrenen bir akademisyen, bu yöntemi kendisinin keşfettiğini ve bu konuda kendisinden önceki bütün çalışmaların hiçbir değer taşımadığını ifade etmeye yeltenmektedir?

Düşünmek, keşfetmek, ifade etmek... ve hatta icat etmek. Beheri en çok da duvar örmeye benzer. Tuğla tuğla... ilmik ilmik... Ve bir de bakarsınız: Eser.

Doğru, belki sizden sonra. Ama eser oradadır ya.

Hayır! Bizde tarih bizimle başlar, bizimle biter.

Elbette insan ölümlü bir varlıktır. Ama eseri kalıcıdır.

Mehmet Akif, Necip Fazıl, Babanzade, Ziya Osman, Peyami Safa, Turgut Cansever, Cahit Zarifoğlu, Yalçın Tura, Metin Erksan, Cevat Ülger... Son devrin önemli simalarının arasından rastgele seçip sıraladığım bu isimlerden kaç tanesi, kendi dönemlerini etkiledikleri denli kültürümüzün geleceğinde pay sahibi kalmaya devam edebilecek?

Sıraladığım bu isimler arasında hakkında en çok çalışılmış sima, kuşkusuz Mehmet Akif. Fakat onun toplumsal imgesi bile “İstiklâl Marşı’nın şairi”nden öteye ne kadar gidebilmekte? Hakiki manâsıyla eserini vermesine müsaade edilmemiş Turgut Cansever’in derin meselesinin ayrıntılarına ne oranda vâkıfız? Elbet farkındayım, Cevat Ülger bugün kime, ne ifade eder acaba? İnternet gibi mübarek bir nimetten(!) hâlen daha mahrum kalmaya devam etseydik, “Emmisinin oğlunu meşhur etmeye çalışıyor.” demekte haksız sayılmayacaktınız.

Demek ki insanın zıddına, eserinin kalıcılığı da bazı şartlara bağlı.

Yoksa en iyi zihinlerimizi ya mühendisliğe veya sosyolojiye kaptırmaya XXI. yy'da da devam ederiz. Sonra da bir şekilde biraraya geldiğimizde bu başarımla övünürüz. Biraz daha akıllılarımızsa en iyi ihtimalle geri kalmışlığımız için suçlayacak yeni dış mihraklar icat etmekle uğraşır.

O yüzden Akif Emre Enstitüsü bir ân önce kurulmalı. Eserleri, görüşleri üzerinde gerekli çalışmalar yürütülmeli. Başta uluslararası ilişkiler mevzuu olmak üzere düşünce, sanat, hukuk, ahlâk, siyaset meselelerine dair görüşleri üzerinde çalışılmalı.

Akif Emre'nin ölmüş seyahat edebiyatına ne kavi bir ruh üflediğinin bile farkında değiliz meselâ.

Yoksa her vefat yıldönümünde “Kudüs öksüz kaldı”yla iktifa etmek durumunda kalacağız. Birkaç vakit sonra da unutup gideceğiz.

Ve Kudüs öksüz kalmaya devam edecek.

DİK DURUŞU GENÇLERE ÖRNEK OLSUN

İhsan Kabil

Sinema Eleştirmeni

Rahmetli sevgili Akif Emre'yle ilk tanışmam, 1993'te Amerika'dan dönüşte, eski tanıdığım Ruşen Çakır'ın, kendimde meydana gelen dönüşümle diğer kesimin Ayşe Şasa, Nabi Avcı, Ali Bulaç gibi önde gelen isimleriyle tanışmama vesile olmasıyla husule geldi.

Bilim ve Sanat Vakfı, Ahmet Davutoğlu, Mustafa Özel gibi yine o kesimin öne çıkan entellektüellerinin kurduğu, bir medeniyet algısı endişesiyle hareket eden bir kuruluştur ve Akif de oranın önemli bir idarecisi konumundaydı. (Ahmet Davutoğlu ile beraber Boğaziçi'nde ayrı bölümlerde okuyorken, Şerif Mardin hocadan ortak bir ders almış, ancak ayrı görüş

platformlarında olduğumuzdan pek bir teşrik-i mesaimiz olmamıştı; yine de aramızda hep belli bir saygı dairesi mevcuttu.)

Akif'in bendeki imajı, Moro gerillaları, Afgan cihadı gibi İslâm coğrafyasının aktif mekanlarında sahada olmak gibi bir vasfı taşıyan, sürekli okumalarla kendini geliştiren ve tazeleyen bir entellektüel pozisyonuydu. Benim Amerika'da yarım kalan Doktora çalışmam için burs desteği arayışlarımda fikirler verirken, ben de kendisine İngiltere'de çalışmalarına destek arayışını tavsiye ettiğimde, "bizimkiler bize biraz zor destek olurlar" gibi bir ifade kullanmıştı.

İslâm dünyasının içinde yaşadığı buhranlar hep ana gündemiydi; bunun için Batı kültürü dahil hep çok yönlü okumalar yapıyordu. Mizaç olarak, yine de kimi kişi ve oluşumlara mesafeli bir duruşu vardı. Özellik siyaset ve yönetim konumunda olanlara neredeyse belli bir şüphe duygusuyla yaklaşıyor, güven konusunda hep bir ihtiyat besliyordu. Son dönemlerde herkesin farkedeceği gibi oldukça eleştirel bir tutum içindeydi. Yine özellikle Endülüs veya Aliya İzzetbegoviç'le ilgili çalışma ve çıkarımlarından da gözlenebileceği üzere, İslâm dünyasının soylu ikliminin, düşünce, estetikve irfan, dolayısıyla medeniyet anlayışı tarafındaydı ve bundan da hiç taviz vermedi. Ruhu şad, dik duruşu gençlere örnek olsun.

AKİF EMRE ÖLÜMÜYLE ÖĞRETMENLİK YAPANLARDAN OLDU

Mahmut Bıyıklı

Yazar-TYB İstanbul Şube Başkanı

Muannid bir kararlılıkla yaygın kamu beklentilerini her seferinde boşa çıkaran 'kınayanın kınamasından çekinmeyen' klas duruşlu şahsiyetler her asırda takdir üzere varolagelmışlerdir. Onların, çağlarının aydınlık yüzüne katkıları, umumun bilgisinin çok ötesindedir çoğu zaman. Aslında güzel olan da odur; yapmış olmak için değil, sırf, yapılması fiillerin mutlak sahibinin hoşuna gittiği için istikamet üzere olabilmek, sair nâsın ilgi ve bilgi alanına dahil edilmemiştir çünkü.

Mutlak Kitabımız kurtuluşa ermişleri anlatırken, bize onların hayata, insanlığa ve Yaraticısına karşı, bakışları, duruşları, duruluşları hakkında işaretler sunar: Onlar 'Rablerinin yoluna

hikmetle, güzel öğütlerle çağıran, fitratlarına göre herkes için en uygun, en güzel yol hangisi ise mücadelelerini öyle yapan' insan güzelleridir.

Sabırlıdırlar, Allâh'ın sabredenleri sevdiği müjdesi onlar için nefislerinin arzu edebileceği her türlü ileri geri davranışın keyfilikinden daha lezzetlidir.

Sakınırlar, öyle sakınırlar ki hiçbir ruhsat, hiç bir kolaylık teklifi onları cezbetmez. Çünkü onlar, Allâh'ın daima iyilik yapanlarla beraber olduğunu hiç unutmazlar.

Ve öylesine saf, duru, berraktırlar, öylesine içtendirler ki... Yüzlerinden yüreklerini, gözlerinden ruhlarını okuyabilirsiniz rahatlıkla. Onlar, sağlam, bereketli dalları semaya uzanan güzel ağaçlar gibi meyvelerinden tanınırlar. Hep 'güzel kelime'lerle konuşurlar. Çünkü ağız ancak yüreğin taşıdığıyı söyler. Ve onlar her 'boş' söz için hesaba çekileceklerinin bilincinde yaşarlar.

Sonra ihtiyaçtan korkmanın ihtiyacın ta kendisi olduğunu da bilirler onlar. 'güvensizler'den değillerdir. Güvensizler gibi banka hesapları kabardıkça, gelecek endişelerinin ardından koşmazlar... Çok mallarından az verip, verdiklerinin bilinmesini isteyenlerden değillerdir. Her şartta ve her ortamda örnek olmasını bilir, duruşlarından taviz vermezler. Durdukları yer durumlara göre değişmez. Nerde durulacağını iyi bilirler.

AKİF EMRE ÖLÜMÜYLE ÖĞRETMENLİK YAPANLARDAN OLDU

İşte o duruş sahiplerinden biri oldu Akif Emre. Ölümüyle bile öğretmenlik yapanlardan oldu. Yaşarken nasıl yaşanması gerektiğini öğrettiği gibi ölürken de nasıl güzel ölünmesi gerektiğini gösterdi günümüz insanına. Vefatından sonra yazılanlardan anladık ki yine vefâ dersinden sınıfta kaldık hepimiz. İmkan sahiplerinin çoğaldığı bir zamanda imkansızlıklarla boğuşan bir idealistin daha kadrini sengi musallada bildik. Son yıllarda çok yakınında bulunan Hamit Kardeş keşke yazsa ona yapılan haksızlıkları, vefasızlıkları. Ama yazmaz biliyorum. Çünkü yazarsa incinebilecek çok insan ortaya çıkar. Çünkü yazarsa vefasızlıklar doldurur satırları. Her çağda ilkeli olanların yaşadığı soylu yalnızlıkları yaşayarak gitti Akif Emre.

Yüreği yüzünden okunan, berrak denizler kadar saf temiz ve derin bir adam geçti destansı hayatıyla bu milletin haysiyet tarihinden. İnşallah örnek alış örneğini çoğaltırız.

Rahmetle, minnetle muhabbetle anıyoruz; umduğuna nail olduğunu umuyoruz...

İYİ BİN İNSAN; İYİ BİR DOSTTU

Yaşar Süngü

Gazeteci-Yazar

Rahmetli Akif Emre ile 1996 yılında Topkapı'da Yeni Şafak Gazetesi'nde yollarımız kesişti. Ben ekonomi servisindeydim o da yazı işlerinde çalışıyordu. İkimizde akşamları arasıra Üsküdar'a

birlikte geçerken birbirimizi daha yakından tanımış olduk. Fazla konuşmayı sevmezdi ben de çok konuşan biri olmadığım için işten eve dönüş muhabbetlerimiz kesik kesik ve kısa olurdu.

Dışarıdan soğuk bir insan gibi görünse de yakınlarına karşı içindeki yumuşaklığı gösterirdi. Disiplini ve ciddiyeti severdi. Gazetede kısa süre genel yayın yönetmenliği yaptıktan sonra dışarıdan çalışmaya başladı. Birbirimizi görmez olunca ilişkilerimiz de koptu. Aradan geçen sürede hiç görüşmek nasip olmadı.

2011 yılında yeniden Dünya Bülteni'nde buluştuk. Ömrünün son beş yılında yakın çalıştık. Benim gibi seyahatlerinde fotoğraf çekmeyi severdi. İyi bir insan, iyi bir dosttu. Allah rahmet etsin.